

борис

априлов

•

П Р И В И Д Е Н И Е Т О

•

пиеса

за

куклен

театър

Л И Ц А

по реда на появяването:

ДОМЕИ	-	дебеличкото момченце
ЧИМИ	-	проклет, много проклет жабок
ДИМБИ	-	тъничкото момченце
МОКСИ	-	магаре
ЛИСКО	-	лисиче
ШЕСТ КАТЕРИЧКИ	-	изпълнители на танц
СВЕГУЛКИ	-	изпълнители на танц
БУХЛЪО	-	бухал, който е куче
ШАРО	-	куче
ЗАЮ	-	зайче

*борис
априлов*

*

П Р И В И Д Е Н И Е Т О

*

*пиеса
за куклен
театър*

*

19??

ЛИЦА

по реда на появяването:

ДОМБИ	– дебеличко момченце
ЧИМИ	– проклет, много проклет жабок
ДИМБИ	– тъничко момченце
МОКСИ	– магаре
ЛИСКО	– лисиче
ШЕСТ КАТЕРИЧКИ	– изпълнители на танци
СВЕТУЛКИ	– изпълнители на танци
БУХЛЪО	– бухал, който е куче
ШАРО	– куче
ЗАЮ	– зайче

1.

Кът от гората

Влиза Домби, спира и се оглежда.

Д о м б и /извиква/. Чими!... /Пауза./ Чимии! /Пауза./ Чимииии!... /Пауза./

Обади се, Чими!... Знам че си някъде тук. Обади се, защото те викам.

Ч и м и /гласът му/. Не ме викай.

Д о м б и. Викам те!

Ч и м и /гласът му/. Не знаеш името ми, а ме викаш!

Д о м б и. А бе, Чими, твоето име име ли е? Не мога да го запомня... Чакай, как беше... Чимичамичомичуми.

Ч и м и /ядосаният му глас/. Не е така!

Д о м б и. А как?

Ч и м и /излиза пред него/. Чимиджимичамиджоми!

Д о м б и. Не мога и не мога.

Ч и м и. А е толкоз лесно – Чимиджимичамиджоми!

Д о м б и. Как?
Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!
Д о м б и. Първото го знам – Чими но по-нататък не мога. Опитвал съм се, докарвам го донякъде и не мога. Все бъркам.
Ч и м и. Карай да върви! Защо ме търсиш?
Д о м б и. Трябваш ми.
Ч и м и. Не думай. Кой си ти?
Д о м б и. Не ме ли познаваш? Домби. Дето те спасявахме.
Ч и м и. Много са ме спасявали. Не мога да помня всички.
Д о м б и. Аз съм Домби. Приятелят на Димби. Димби е по-слабичкият, а аз съм по-дебеличкият. Не помниш ли, когато те спасявахме с магарето Мокси и Лиско.
Ч и м и. Къде ме спасявахте?
Д о м б и. Беше паднал в един варел и те извадихме.
Ч и м и. Защо?
Д о м б и. Как... защо?
Ч и м и. Карай да върви! Какво искаш?
Д о м б и. Една услуга,
Ч и м и. А така!... Каква услуга.
Д о м б и. По-напред кажи, дали ще ми послужиш, после ще ти кажа каква е услугата и защо ми е.
Ч и м и. Не. По-напред кажи каква е услугата, а после ще ти кажа дали може.
Д о м б и. Не, Чими. Първо трябва да ми кажеш съгласен ли си, а после ще ти кажа дали...
Ч и м и. Не съм съгласен.
Д о м б и. Е, тогава довиждане. /Тръгва. Спира./ Защото беше много интересна услуга. На пръв поглед нищо и никаква услуга, а на втори – голяма услуга. /Тръгва и спира./ Жалко, че бях избрал тебе да ми я направиш. Ти беше най-подходящ. Довиждане. /Стои. Чака./ Много интересна услуга. Просто щеше да си паднеш като разбереш каква интересна услуга щях да искам от теб. Довиждане. /Стои./ Такава услуга, че просто щеше да се зарадваш. Все едно че АЗ ти правя услуга на теб, разбираш ли, не ти на мен. Довиждане. /Тръгва./ Разбираш ли?
Ч и м и /рязко/. Слушай бе, ти още ли не си разбрал, че аз съм проклет жабок и на мен такива не ми минават.
Д о м б и. ТЪКМО защото си проклет.
Ч и м и. Какво?
Д о м б и. Тази услуга се отнася до ПРОКЛЕТИ животни.
Ч и м и. Моля?
Д о м б и. Това е една ПРОКЛЕТА услуга.
Ч и м и. Така ли?
Д о м б и. За МНОГО ПРОКЛЕТИ животни,
Ч и м и. Да, ама аз съм още по-проклето животно.
Д о м б и. Да, ама тази услуга е за още по-проклето животно.
Ч и м и. Значи е някаква проклетия?

Д о м б и. Да. Щях да те помоля да направиш една доста голяма проклетия.
Но, тъй като не искаш... Довиждане.

Тръгва и изчезва.

Ч и м и. Домби!

Д о м б и /гласът му/. Какво?

Ч и м и. Ела тук, ти казвам.

Д о м б и /гласът му/. Защо?

Ч и м и. Моля ти се, ела.

Д о м б и. Какво ще правим?

Ч и м и. Нищо. Ти искаше да направя някаква проклетия. /Стоят един срещу друг./ Кажеш сега – кво искаш?

Домби. Да, ама не знам дали можеш да пазиш тайна.

Ч и м и. Че не мога, не мога, но ако е за някоя проклетия, мога.

Д о м б и. Трябва да обещаеш, че няма да казваш на никого. Нито на Димби, нито на Мокси, нито пък на Лиско.

Ч и м и. Ще мога.

Д о м б и /готов да склони/. Добре, ама какво ще ми дадеш за услугата, която ще ми направиш?

Ч и м и. Не знам. Какво искаш?

Д о м б и. Каквото и да е.

Ч и м и. Мога да ти дам един орех.

Д о м б и. Дай го.

Дава му ореха.

Домби /тихо, съзаклятнически/. Някой подслушва ли?

Ч и м и. Няма бе, няма никой.

Д о м б и. Тогава – слушай. Нали ги знаеш Лиско, Мокси и Димби?

Ч и м и. Да де, знам ги. Какво?

Д о м б и. Непрекъснато ми се присмиват.

Ч и м и. За какво?

Д о м б и. Че съм бил страхлив.

Ч и м и. Там, от тази пасмина, всички сте страхливи.

Д о м б и. Да де, но те казват, че аз съм по-страхлив от всички. И наистина, Чими, да ти кажа правата, стане ли нещо по-опасно, все аз бягам. Първи избягвам. Докато се усетим и излитам на един километър. Понякога изхвърчавам като тапа.

Ч и м и. Е, да.

Д о м б и. Е, да де – да.

Ч и м и. Че какво от това?

Д о м б и. Смят ми се. Непрекъснато ми се подиграват задето съм страхлив. От мен по-страхлив е само магарето Мокси.

Ч и м и. И какво?

Д о м б и. Искам да им дам урок.

Ч и м и. Уха!

Д о м б и. Искам някой да ни изплаши и те да избягат, а аз да остана и да им се смея.

Ч и м и. Добре измислено. Но аз?

Д о м б и. Какво ти?

Ч и м и. Какво аз?
Д о м б и. Ти ще ги уплашиш.
Ч и м и. Как?
Д о м б и. Ще станеш привидение.
Ч и м и. ПРИВИДЕНИЕ?
Д о м б и. Привидение!
Ч и м и /след пауза, възторжено/. Ееее, чудесно! Умирам за такава работа...
И ще ви уплаша, така ли?
Д о м б и. Точно така!
Ч и м и. Всички?
Д о м б и. Всички,
Ч и м и. Чудесна проклетия! Умирам за такива проклетии. Кога?
Д о м б и. Довечера.
Ч и м и. Къде?
Д о м б и. В изгорелия горски дом. Нали знаеш оня горски дом дето изгоря
отвътре и остана цял отвън?
Ч и м и. Аааа, хижата!... Страшна работа ще стане!... И какво?
Д о м б и. Какво – нищо. Отиваш там и чакаш. Ние идваме, ти ни се явяваш
няколко пъти като привидение. Знаеш как, нали?
Ч и м и. Знам, знам!... Ще видиш.
Д о м б и. А така!... Ще викаш, ще крещиш, и ще се явяваш. Всички ще
избягат, а аз ще остана и ще им се смея.
Ч и м и /луд от радост/. Ааа, голяма работа ще стане!... Ох, кога ще
мръкне!... Голяма проклетия ще направя... Да, разбирам – всички ще се изплашат и
ще побягнат, а ти ще останеш и ще им се измееш...
Д о м б и. Да видят те кой е страхлив и кой не е... Ха-ха-ха!
Ч и м и. Ха-ха-ха!... Само да мръкне веднъж.
Д о м б и. Ха-ха-ха!... Представяш ли си какъв смях ще падне?
Ч и м и. Ааа, голяма проклетия ще стане!... Страшно ще ви уплаша. Като
наистина. За такива работи ме бива... Ха-ха-ха!
Д о м б и. Ха-ха-ха!... Хайде, довиждане!... Довечера – знаеш.
Ч и м и. В Горския дом.
Д о м б и. Ха-ха-ха! Домби излиза.

Затъмнение.

2.

Поляна в гората.

Песен на птички.

Но ето че се чува и песента на приближаващия се Димби.

Д и м б и /гласът му/.

Аз съм Димби, димби, димби,

аз от Димби, димби, дим!

/Димби се появява./

Аз съм Димби, димби, димби.

Аз съм Димби, димби, дим!
Димби спира в средата на сцената. Ослушва се, защото вече звучи и песента на Мокси.

М о к с и /гласът му/.
Аз съм Мокси, Мокси, Мокси.
Аз съм Мокси, Мокси, Мо.
/Мокси се появява./
Аз съм Мокси, Мокси, Мокси.
Аз съм Мокси, Мокси, Мо.
/Спира./ Здравей, Димби!... Какво правиш?
Д и м б и. Нищо не правя. Скучая.
М о к с и. И аз.
Д и м б и. Ще се пукна от скука. А и Домби го няма.
М о к с и. Че къде може да бъде Домби?
Д и м б и. Не знам. Днес не съм го виждал.
М о к с и. А Лиско?
Д и м б и. Него пък хич не съм го виждал.
М о к с и. И аз... Преди малко исках да го потърся, но си викам, защо не отида на полянката, където сигурно са Димби и Домби, а може би и Лиско. Добре, но идвам на полянката и виждам само тебе. Това е.
Д и м б и. Че малко ли е?
М о к с и. Не е, но ако сега се изтърсят Лиско и Домби ще ми светне пред очите.

Д и м б и. Наистина е скучно... Да ги потърсим, че да отидем на реката, а?
М о к с и. Днес ще се къпем много. Много ми е скучно. Напоследък нямаше никакви приключения и ще се пукна. Да дойде поне Лиско, та да измислим нещо.
Д и м б и. Тогава да повикаме Лиско.
Д и м б и и М о к с и /едновременно/. Раз-два-три!... Лискоooooooooo!
Л и с к о /гласът му отдалеч/. Каквооо?
Д и м б и и М о к с и /едновременно/. Ела, елаааа!
Л и с к о. Добреееее!
М о к с и. Като го видя и ми светва.
Д и м б и. И на мен. Каквото искаш може да ти измисли.

Чуваме песента на Лиско:
Аз съм Лиско, Лиско, Лиско,
аз съм Лиско, Лиско, Лиско...
Появява се.
Аз съм Лиско, Лискооо... Домби?
М о к с и и Д и м б и /едновременно, учудено/. Какво?
Л и с к о. Къде е Домби, питам.
Д и м б и. Не съм го виждал.
Л и с к о. Защо ме викате?
Д и м б и. Скучно е.
М о к с и. Ще се пукна.
Л и с к о. Къде е Домби?

М о к с и. Лиско, ще се пукна. Много ми е скучно. Просто чувствам как ще взема да се пукна и ще се чудите къде съм отишъл.

Л и с к о. Много просто – ще отидем на реката. Ще намерим Домби и ще се къпем. Днес е хубав ден за къпане.

М о к с и. Да, но не ми се търси сега някакъв си Домби!... Да вървим, а той да ни намери на реката.

Л и с к о. Добре... Ей, страшно ми е скучно. Как не можем да си направим едно приключение! Какво стана с тия приключения напоследък, бе? По-рано, където отидеш – приключение. Сега – нищо.

3.

Край реката.

Излизат от водата на брега. Току що са се окъпали.

М о к с и /изпълнен с блаженство/. И да се къпя обичам, но най-ми харесва като изляза от водата и като се излегна на слънцето.

Л и с к о. Бе, какво ли е станало с Домби?

Д и м б и. Не бой се, ще дойде.

М о к с и. Домби е идвал винаги. Забелязал съм и друг път – чакаме го и идва. Никога не е ставало тъй, че да не дойде. Нали, Димби?

Д и м б и. Да. Един ден дори каза че няма да дойде и пак дойде. Забелязал съм, че винаги идва. Понякога идва по два пъти. Не знам как го прави, но се е случвало да дойде по два пъти.

М о к с и. Глупости!...

Д и м б и. Честна дума!

М о к с и. Аз не съм забелязвал такова нещо. Забелязал съм да идва по веднъж, но два пъти не съм го забелязвал. То и не може, разбира се, едно и също животно или предмет да дойде два пъти. Нали, Лиско? Не знам как може да стане. Защото животно си е едно цяло нещо и ако дойде, може да дойде изведнъж, а не на два пъти... Нали, Лиско?

Л и с к о. Да.

Д и м б и. Аз пък съм го виждал да идва два пъти.

Л и с к о. И аз.

М о к с и. Глупости!...

Л и с к о. Хем беше казал че няма да идва, понеже щял да ходи някъде. И дойде два пъти, защото там където имал да ходи било при нас.

М о к с и. Спомням си този случай, но защо ДВА ПЪТИ?

Л и с к о. Как защо?... Единият път дойде сутринта, а другият – след обед.

М о к с и. Това не значи два пъти.

Л и с к о. Значи, защото беше казал, че няма да дойде изобщо.

Д и м б и. А дойде два пъти... Разбираш ли?

М о к с и /неуверено/. Разбирам.

Д и м б и. Тогава мълчи!...

М о к с и. Скучно ми е!... Умирам за някакво приключение!... Но да не е много страшно. Така... да се уплашим малко и после да се посмеем.

Л и с к о /протяга се/. Умирам, както си седим и изведнъж да стане нещо.

Д и м б и. Например?

Л и с к о. Знаем ли?... Изведнъж да стане нощ, или пък земетресение, или пък да изскочи някой лъв... Да стане нещо по-така, което да ни уплаши... Или пък да спасяваме някого, или пък... сега да дойде някой и да каже, че Домби е в беда и трябва да му помагам. Умирам да помагам на някого. Или да премахнем някаква неправда... Тихо!...

Ослушват се.

Долита песента на Домби.

Д о м б и /гласът му, а след това се появява/.

Аз съм Домби, Домби, Домби,

Аз съм Домби, домби, дом! /прекъсва песента./ Здравейте!...

Л и с к о. Домби, защо се забави?

Д о м б и. Ще ви кажа.

Л и с к о. Знаеш ли как те чакаме?

Д о м б и. Нося ви едно приключение.

В с и ч к и. Какво?

Д о м б и /многозначително, тайнствено/. Довечера...

Л и с к о. Какво?

Д о м б и. Довечера се очертава голяма приключение.

Л и с к о. А защо довечера?

Д и м б и. Не може ли още сега?

Д о м б и. Не. Това приключение можем да си го направим само нощем.

В с и ч к и. Защо?...

Д о м б и. Защото е приключение с ПРИВИДЕНИЕ.

Мълчание. Пауза.

Л и с к о. Как... с привидение?

Д о м б и. Е така на – с привидение.

Л и с к о. Какво привидение?

Д о м б и. Обикновено. Най-обикновено нощно привидение, което се привижда. Появява ти се и ти се привижда.

Л и с к о /разочаровано/. Значи няма да има никакво приключение.

Д и м б и. Защо бе, Лиско?

М о к с и. И по-добре да няма.

Д и м б и. Ама защо бе, Лиско? Защо да няма приключение?

Л и с к о. Защото привидения не съществуват. Щом няма привидения, как може да има приключение с привидение?... Кажи де... може ли да си направиш нещо с нещо което го няма? Привиденията не съществуват.

М о к с и. Не съществуват, а пък непрекъснато говорят за тях.

Л и с к о. Страхливите!

Д о м б и. Какво страхливите?

Л и с к о. Само ТЕ говорят за тях. Измислят си ги. Не вярвам в привидения.

Д о м б и. Не знам дали има привидения, но днес цялата гора говореше.

Л и с к о. Какво говореше?

Д о м б и. За някаво привидение, което се появило.

Л и с к о. Къде?

Д о м б и. Всяка нощ някакво особено привидение се явявало в изгорелия горски дом.

Л и с к о. Така ли?

Д о м б и. Така казваха.

Л и с к о. И какво правело?

Д о м б и. Появявало се...

М о к с и. Само да ми се появи и съм свършен. Мразя привиденията!...

Д о м б и. Някой там каза, че то не само се появявало.

М о к с и. Така ли?

Д о м б и. Да. То се и кискало.

М о к с и. А така!

Д о м б и. Някой друг пък казваше, че привидението се качвало върху когото и да е и го яздело.

М о к с и. Е тези работи ми са крайно противни!... Лиско, какво ще кажеш? /Мълчание. Пауза./ Аз ще се окъпя още веднъж и ще се побера. /Мълчание./ Ето! Казваше че привидения не съществуват, пък тук ти казват, че ги има в голямо изобилие. Кискат се и ти се качват на гърба. /мълчание./ Иди разправяй, че няма привидения!

Л и с к о /изведнъж/. Няма!

М о к с и. Няма, а пък Домби чул с ушите си, че има... Нали, Домби?

Д о м б и. Да... Разправяха...

Л и с к о. Привиденията са измислица, и който вярва в привидения е глупак.

М о к с и. Добре де, Лиско, ти като не си глупак можеш ли да отидеш довечера в изгорелия горски дом?

Л и с к о. Защо не?

М о к с и. Ама да се приближиш.

Л и с к о. Да.

М о к с и. И да влезеш вътре.

Л и с к о. Ще вляза и ще чакам колкото си искам.

М о к с и. Ти си луд!...

Л и с к о. Готов съм да ви покажа. Довечера ще отида, ще престоя в горския дом и ще ви докажа, че привидения не съществуват.

Д и м б и. Добре де, ама ние как ще разберем, че наистина си бил там?

М о к с и. И как ще знаем дали си се уплашил или не си се уплашил?

Д о м б и. Да.

Л и с к о. Не знам. Това си е ваша работа. За мен е важно да вляза и да престоя в тъмнината. Ако привидения съществуват, ще дойдат и ще ми докажат, че съществуват. Така ли е, Димби?

Д и м б и. Е, да.

Л и с к о. Така че...

Пауза.

М о к с и. Лично аз...

Нова пауза.

Д и м б и. Какво, Мокси?

М о к с и. Не мога. /Млъква. Следва нова пауза./

Д о м б и. Какво не можеш?

М о к с и. Да направя такова нещо.
Д о м б и. /след продължителна пауза/. И аз.
М о к с и /след пауза/. А пък аз съвсем!
Л и с к о. Добре де, откъде знаеш че не можеш?
М о к с и. Сигурен съм.
Л и с к о. Откъде си сигурен?
М о к с и. Толкова ли не ме познаваш?
Л и с к о. Познавам те, но човек се променя.
М о к с и. Да, но аз – не. Такъв съм си, твърд характер.
Л и с к о. А ти, Димби?
Д и м б и. Какво да ти кажа?... Искан ми се да дойда с теб... Но няма да дойда, защото съм сигурен, че ще се разтрепера и ще избягам.
Л и с к о. А ти, Домби?
Д о м б и. Аз... ами... аз... каквото кажат другите.
Л и с к о. Добре де, не можете ли поне да ме придружите до там?
М о к с и /бързо/. Не!
Л и с к о. Поне до полянката на горския дом. Ще останете мам и ще наблюдавате.
М о к с и /решително/. Не!
Д и м б и. Не, не може.
Д о м б и. Каквото кажат другите.
Л и с к о. Отново ставате смешни!... Никой няма да ви изяде
М о к с и /кипва/. А бе, Лиско, не разбираш ли, че ме е страх? Казал съм ти – не искам да ме е страх, пък ме е страх.
Л и с к о. Защото не си внушаваш.
М о к с и. Какво да си внушавам?
Д и м б и. Какво да си внушавам?
Л и с к о. Някаква мисъл.
Д о м б и. Добре де, каква мисъл?
Л и с к о. Някаква мисъл, която да е обратната на страха. Например, ако човек започне да си повтаря непрекъснато НЕ МЕ СТРАХ!... НЕ МЕ Е СТРАХ, НЕ МЕ СТРАХ... той ще свикне с тази мисъл, тя ще влезе в него и вече наистина няма да го е страх.
Д и м б и. Добре де – колко пъти?
Л и с к о. Един милион пъти!... Например, трябва да почнете отсега и чак до довечера. Щом стане довечера, ще видите че вече не ви е страх. Дори ще влезете с мен в хижата. Достатъчно е да започнете отсега да си повтаряте на глас: Не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх...
М о к с и. И чак до довечера?
Л и с к о. Да.
М о к с и. Докато се къпя и излеждавам на слънцето?
Л и с к о. Да.
Д и м б и. После – докато вървим по пътеката да обядваме?
Л и с к о. Да.
Д о м б и. И целия следобед?
Л и с к о. Да.

М о к с и. Докато залезе слънцето?

Л и с к о. И после!

М о к с и. Че то много бе, Лиско!... Непрекъснато едно и също.

Л и с к о. Да, но в замяна на това, страхът ще избяга. А който не чувства страх е щастлив. Може би най-щастливите хора, животни или предмети, са безстрашните.

М о к с и. Умирам да съм щастлив предмет!... Много мразя това, че ме е страх. Ако започне да не ме е страх, ще стана най-щастливия предмет на света.

Л и с к о. Да ви кажа правата, и мен ме е страх, затова ви моля да дойдете. Смятам, че ако до довечера си повтаряме непрекъснато: не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх, изведнъж ще започне НАИСТИНА да не ни е страх и тогава нека дойдат каквито си искат привидения!...

М о к с и. По-полека, по-полека!... Мен ако не ме е страх ще дойда най-много до полянката. В хижата не влизам да ме убиеш.

Д о м б и. И аз.

Л и с к о. А ти, Димби?

Д и м б и. И аз. Най-много до полянката пред хижата.

М о к с и. Но мен ме е страх вече и от полянката. Ето, вижте, започнах да треперя.

Д и м б и. И аз!

Треперят.

Л и с к о /бързо/. Защото сте глупави!... Раз-два-три!...

М о к с и. Какво?

Л и с к о. Започвайте де!

М о к с и. Какво да започваме?

Л и с к о /започва/. Не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх...

Мокси, Димби и Домби постепенно се включват един след друг.

Четиримата повтарят едновременно фразата.

Повтарят и тръгват.

Вървят и повтарят фразата.

Музика в такта на стъпките им. Обаждат се птички.

Четиримата спират. Макар че продължават да си повтарят гласно фразата, те не могат да не спрат и да не проследят чудния танц на няколко катерички между дърветата и земята. Красотата на изпълнението ги кара да занемаят. С грациозни ритмични движения катеричките танцуват пред тях, докато изчезнат според желанието на режисьора,

Димби, Домби, Лиско и Мокси стоят занемели. Започват да ръкопляскат и да викат: Браво, После настъпва тишина.

Л и с к о /сепва се/. Какво правим?

М о к с и. Какво бе, какво има?

Д и м б и. Забравихме да...

Д о м б и /съвзема се първи/. Не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх...

Фразата се понася от всички, но разбъркано, с догонване, без синхрон, по такъв начин, че по едно време се получава фразата: Не, страх ме е!

Л и с к о /съвзема се пръв/. Тихо!... Спрете!... Съвземете се!

Мокси /който се съвзема последен, след като повтаря няколко пъти сам:
"Страх ме е"/. Какво бе, защо спряхме?

Лиско. Защото сме жалки!

Мокси. Така ли?

Лиско /строго/. Не се ли чуваш какво казваш?

Мокси. Не. Когато говоря, никога не се чувам какво казвам.

Лиско. Еднооо, двее, три!...

Всички в синхрон: Не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх...

Прозвучава зловещ смях, който ги смразява.

Мокси. Какво беше туй!

Домби. Да бе, наистина...

Лиско /вика/. Какво може да бъде!... Кажете, какво може да бъде?

Мокси. Е, да де – това питаме.

Лиско /вика/. Нищо не може да бъде!... Изкрещя птица. Това може да
бъде!... Еднооо, двее, три!

Тръгват и отново повтарят своята фраза.

Излизат.

Появява се Чими, който се изсмива зловещо зад гърба им.

4.

Полянката пред хижата, където е варелът

Смрача се.

*Появяват се Лиско, Мокси, Димби и Домби. Повтарят фразата, която
трябва да ги адаптира към приключението. Спират и продължават да си
повтарят: не ме е страх.*

Варелът стои безмълвно до тях.

*Мокси млъква. Тримата продължават да повтарят. Димби млъква.
Продължават само двама, млъква и Лиско.*

Домби /продължава, докато другите го гледат/. Не ме е страх, не ме е
страх, не ме е страх...

Лиско. Един момент.

Домби. Какво има?

Лиско. Почивка.

Мокси. Вече цял следобед... заболя ме устата.

Лиско. Признайте, че вече ви е страх по-малко.

Мокси. Мен ме е страх.

Лиско. Защо бе, Мокси? Ето, виж, отсреща е хижата. Най-обикновена
изгоряла хижа. Ще се приближим, ще влезем...

Мокси. Ще се приближиш ти!... Аз ще стоя тук. Който иска – да отива.

Лиско. Добре.

Домби. Лиско.

Лиско. Какво, Домби?

Домби. Стъмва се.

Лиско. Видях.

М о к с и. Не може ли да почакаш тук. Ако има духове или привидения, ще се появят там и ще ги видим. Ако пък тръгнат към нас, докато прекосят полянката, аз вече ще си бъда у дома.

Л и с к о. Приятели, на това място, точно пред горската хижа, мога да ви повтора колкото пъти искате, че духове и привидения не съществуват.

М о к с и. Защо?

Л и с к о. Защото са измислица, фантазия. За да има духове, те трябва да бъдат направени от нещо, трябва да можеш да ги пипнеш, а понеже казват че духовете са направени от нищо и че не могат да се пипнат, това означава че не съществуват, защото щом едно нещо е направено от нищо, то си е нищо.

М о к с и. На мен още отсега т треперят краката.

Л и с к о. Раз-два-три!

Започват да повтарят окуражителната фраза.

М о к с и /прекъсва/. Вижте, вижте как се стъмва!

Л и с к о. Казахме, че това ще бъде нощно приключение.

М о к с и. Тая работа не ми харесва!... Сега загазих съвсем.

Л и с к о. Защо?

М о к с и. Защото, Лиско, навсякъде стана тъмно и вече не мога да си отида. Това не е честно!... Искам да си вървя!...

Л и с к о. Мокси, засрами се!

М о к с и. Искам да си вървя!...

Л и с к о /извиква/. Мълчи!... Едно-две-три!

Фразата. Но Мокси не се включва.

М о к с и /панически/. Предлагам да пеем!... Страх ме е. Искам да пеем!

Л и с к о /вика/. Няма да пеем!... Аз тръгвам към хижата.

/Тръгва/

М о к с и /хвърля се към него и го хвана/. Стой!... Лиско!..

Миличък мой!... Моля те, не тръгвай!... Първо ме заведете далеч от тук и правете каквото си щете! Моля ви, махнете ме от тук!... Домби, защо мълчиш? Нали и ти си страхлив?

Д о м б и. И мен ме е страх.

М о к с и. Да, ама днес не те е страх толкоз!

Д о м б и. Кой знае.

Л и с к о. Трябва да ви кажа, че мен пък винаги ме е страх, но ТРЯБВА.

Д и м б и. Какво трябва? Нищо не трябва!

Л и с к о. Трябва да разберете завинаги, че привидения не съществуват, ще отида в хижата, ще престоя до сутринта и ще се върна при вас... Някой иска ли да дойде с мен?

Д о м б и. Аз!

М о к с и. А!...

Д и м б и. Домби, ти ме шашваш.

Л и с к о. Домби, какво става с теб?

Д о м б и. А, нищо... Омръзна ми да се страхувам. Не искам да ми се смеете.

Л и с к о /категорично/. Тръгваш!...

Д о м б и. Към хижата!... Напред!...

Л и с к о. Мокси, чакай тук!

М о к с и /крещи/. Не!... /Тримата тръгват./ Не ме оставяйте... /Тръгва с тях./
Това е лудост!... Върнете се... /върви с тях./ Не искам. /Вече почва да шепти с
предчувствие за страшното./ Не мога да остана сам... Вече няма да ви погледна...
Лиско е проклет...

Излизат.

5.

Вътрешността на хижата.

Влизат Лиско и Домби.

Л и с к о /оглежда се/. Ако съществуват привидения, Домби, това е най-
доброто място за тяхното появяване... Виж, тук има разни дупки, входи и
изгорели врати.

Д о м б и /бодро/. Наистина, Лиско!... Чудесно място за привидения! /Към
мястото откъдето са дошли./ Мокси, Димби... хайде!..

М о к с и /гласът му/. Идваме! /Влизат Мокси и Димби./ Сега какво?
/Оглежда обстановката./

Д о м б и. Тъкмо казвам на Лиско, че тук е идеалното място за появяването
на каквито и да е привидения.

М о к с. Тогава да минем нататък.

Д и м б и. Така де, какво ще правим тук?

Л и с к о. Напротив!...

М о к с и /проплаква/. Не разбирате ли, целия треперя!...

Д о м б и. Ти трепериш във всички приключения.

Д и м б и /към Домби/. А ти?

Д о м б и. Както виждаш – не ми пука. /Извиква./ Привидения, къде сте?
Елате!... Чакам ви!

М о к с и. Тихо!... Какво си се развикал?...

Д о м б и. Защо да не викам? Вика ми се.

М о к с и. Глупако, в хижите се пази тишина.

Д о м б и /възторжено/. Ойларипии!...

М о к с и. Моля ти се, Домби!

Л и с к о /учуден и доволен/. Домби, какво ти става?

Д о м б и /насърчен, извиква/. Привидение, ще дойдеш ли?

Г л а с /в настъпилата тишина/. Ще дойда, ще дойда.

Абсолютна тишина. Продължителна пауза.

М о к с и /най-после нарушава тишината/. Чухте ли нещо?

Л и с к о. Май че имаше нещо...

Д о м б и. И на мен ми се струва, че има нещо.

М о к с и /троснато/. Има нещо!... А не може да стане НЕЩО от НИЩО.

Л и с к о. Защо от нищо?

М о к с и. Нали каза, че привиденията били нищо?

Л и с к о. Казах.

М о к с и. А тогава кой извика? Кой отговори?... Може ли да ти отговори
някое нещо, което е всъщност нищо?... Казвам ви, да бягаме докато е време.

Л и с к о. Все ми се струва, че сме се излъгали.

М о к с и. В кое?

Л и с к о. Може би ни се е сторило.

Д и м б и. Как ни се е сторило?

Л и с к о. Ами – да. Когато някой ИСКА да чуе нещо, той го чува. Ето, ще извикам още веднъж: Привидение, ще дойдеш ли?

Тишина. Пауза. Нищо.

Д о м б и /нарушава паузата/. Видя ли?

Всички сякаш се отдъхват.

Л и с к о. Казах ви – понякога можем да си въобразим всякакви неща. Невъзможно е да чуеш гласът на едно привидение. Привидението, както разправят глупците за него, е съставено от нищо, а как може едно нищо, един въздух, да проговори?... Кажете де!... Може ли един въздух да проговори?

М о к с и /знае си своето/. Всички чухме, че проговори!

Л и с к о. Проговори нашето въображение. Всъщност не проговори никой, но ако някой проговори наистина, това може да бъде само НЯКОЙ, нещо живо, нещо което съществува, а не привидение. /Извиква./ Привидение, ще дойдеш ли?

Напрегната тишина. Нищо.

Л и с к о /язвително/. Какво чухме?...

Д о м б и /весело/. Нищо не чухме!...

М о к с и. И какво?... Ще чакаме до сутринта?

Л и с к о. Привиденията се появяват в полунощ.

М о к с и. И ще им чакам кефа, да се появят... И какво ще спечеля, ако се появят или пък ако не се появят?

Л и с к о. Как, още ли не разбра?... Още утре ще разпръснем глупавите слухове. Всички ще разберат, че привидения няма.

Д о м б и /доволено/. И, хем си правим приключение!...

М о к с и. И ще скучаем?

Л и с к о. Защо? Можем да си попеем.

Д о м б и. Предлагам да играем... Хайде! /Хваща ръцете на Лиско и Димби./ Да си направим хоро!

Хващат се всички. Пеят и играят.

Но, ние забелязваме, че вече не играят четирима, а петима. Някакво непознато същество покрито с воал се е хванало на хорото, играе заедно с тях, нее заедно с тях.

Д и м б и /прекъсва играта/. Спрете!...

Всички спират.

Д о м б и. Какво бе, Димби?

Д и м б и /учудено/. Как какво?... Не забелязахте ли?

Д о м б и. Не.

М о к с и. Какво да забележим?

Д и м б и /учудено/. А!... /Започва да брой присъстващите./ Едно, две, три, четири!... Точно четири... А бяхме... Вие луди ли сте? Не забелязахте ли, че по едно време не играехме четирима, а петима?

Д о м б и. Какво искаш да кажеш?

Д и м б и /в настъпилата тишина/. Искам да кажа, че преди малко някой беше между нас. Някакво непознато същество, наметнато с нещо, беше се хванало на хорото,

Д о м б и. Не може да бъде. Лиско, кво ще кажеш?

Л и с к о. Не вярвам.

Д и м б и. Мокси, ти наистина ли не видя нищо?

М о к с и. Според мен, тук ще станат много проклетии.

Д и м б и. А аз съм сигурен, с очите си го видях как играеше с нас, беше се вмъкнал незабелязано и незабелязано си отиде. Държеше се за моята ръка и за ръката на Домби.

Д о м б и. Ей че интересно!... Защо не поиграем отново?

Лиско. Така де – ако е дошъл някой, може да дойде отново... Хайде, хванете се... /Хващат се./ Почваме!... Пейте!

Запяват, но стоят на едно място. Пеят и се оглеждат. Песента им е вяла, неопределена.

Л и с к о /старае се да оживи играта/. Хайде!... /Хорото се завъртява бавно. Всеки гледа наоколо./ По-бързо!... Мокси, защо не пееш?

М о к с и. Защото броя!

Л и с к о /весело/. А себе си броиш ли?

М о к с и. А, стигам само до две. Нататък ме е страх да преброя.

Л и с к о. Но, както виждаш – четирима сме.

Д о м б и. Привидение, къде си?...

Л и с к о. Защо не дойдеш?

Хорото се върти мълчаливо, в очакване някой да се обади.

Л и с к о /най-после/. Всичко е било плод на фантазията!...

Д о м б и. На страха!

Л и с к о. Така ви се е сторило. /Хорото спира. Всеки се пуца./ Разберете, фантазията е много силно нещо. Особено когато започнеш да си въобразяваш.

Д о м б и. Предлагам, да застанем тук и да почнем да си въобразяваме, че ей там до стената, се появява привидение.

М о к с и. Голяма глупост!...

Д о м б и. Защо бе, Мокси? А, Лиско?... Да видим дали ще си въобразим нещо?

Л и с к о. Пък да опитаме! Ще застанем тук и ще започнем да си въобразяваме.

М о к с и. Какво да си въобразявам?

Л и с к о. Че до стената минава привидение.

М о к с и. Не искам!

Л и с к о. Добре де, Ще си въобразяваме само НИЕ.

М о к с и. А аз какво да правя?

Л и с к о. Ще си почиваш.

М о к с и /неохотно се нарежда до приятелите си/. Вместо да си вървим, ще седнем да си въобразяваме. Ако ни види някой ще си умре от смях.

Л и с к о. Тихо!... Вече започнах да си въобразявам.

Д о м б и. Тихо!... И аз.

Мълчание. Пауза.

Мокси. Ох, боже!...

Лиско. Какво има?

Мокси. Каж ми какво да правя? Как да си въобразявам?

Лиско. Много просто – гледаш право в стената и просто виждаш как се явява и изчезва едно привидение.

Отново тишина. Пауза.

Минава време. Мокси се раздвижва.

Лиско. Мокси, какво правиш?

Мокси. Сърби ме, искам да се почеша.

Лиско. Ама ти НИКАК не се съсредоточаваш.

Мокси /почесва се/. Сега ще се задълбоча.

Отново тишина. Продължителна пауза.

И когато най-малко очакваме, пред стената спокойно минава привидението, покрито с воал. Минава тихо, бавно, не обръща внимание на никого, гледа пред себе си. Появява се и изчезва.

Домби /след известна пауза, весело/. Видяхте ли?... Какво ви казах?... Достатъчно е само да се съсредоточиш и – готово!... Лиско, видя ли какво хубаво привидение си измислихме? /Тишина. Никой не проговаря./ Чудесно привидение! За първи път виждам такова хубаво... Ей, защо мълчите? Мокси, какво ти стана?... Димби?... Защо треперите?... А!... Лиско?... Лиско и ти ли?

Лиско /трепери/. И аз, Домби...

Домби. Вие сте ненормални!

Лиско. Вече можеш да ми кажеш всичко...

Димби. Тгто-ва ббеше същото!

Домби. Кое същото?

Димби. Което играеше...

Домби. На хорото?

Димби. Да.

Мокси /изведнъж извиква с заекване/. Аз казах!

Домби. Какво бе, Мокси?

Мокси /ядосано, вика/. Предупредих!...

Димби. Но най-ми е чуден Домби...

Мокси. Изведнъж стана герой!

Лиско. Това е най-интересното.

Мокси /извиква/. Глупости! Най-интересното е, че ви послушах отново. Добре си живееш без приключения и изведнъж... Искам да си вървим!... Лиско, ти си виновен!

Лиско. Знаем.

Мокси. Видя ли, че има?... Каж де, видя ли го?

Лиско /навежда глава/. Видах го.

Мокси. Тогава – хайде!... Да се омитаме! Тази хижа е проклетата и кой знае какво има да ни покаже. Това привидение все пак беше възпитано – мина и замина, но знам ли какви други ще наизлизат и после...

Димби. То че мина – мина, че замина – замина, но де да знаеш, какво е намислило...

Д о м б и /извиква/. Разберете, това е плод на въображението ни! Според мен НИЩО не е минало. Ние си въобразихме.

М о к с и. Аз си отивам!... Димби.

Д и м б и. Какво?

М о к с и. Идваш ли с мен?

Д и м б и. Веднага!... Лиско?

Л и с к о. Какво, Димби?

Д и м б и. Оставаш ли?

Л и с к о /въздъхва/. Не знам... Да си призная, изпитвам страх.

М о к с и. А казваше че няма, а? Има ли или няма?

Л и с к о. Не знам.

М о к с и /с презрение/. Не знаеш!

Л и с к о. Поне... би трябвало... да няма... Доколкото знам – привидения няма.

М о к с и. А го видя с очите си!

Д и м б и. От тука мина!... Ето!... Там мина! Страх ме е да отида и да покажа.

М о к с и. Аз тръгвам... Димби, идваш ли?

Д и м б и. Да. Лиско, идваш ли?

Л и с к о. Точно сега мисля едно много важно нещо.

Д и м б и. Питам – тръгваш ли?

Л и с к о. Нещо, което ще ми даде да разбере...

М о к с и. Тръгваш ли или да те оставим на привиденията, да те изядат.

Л и с к о. Домби, ти?

Д о м б и /безгрижно/. За мен не се тревожете!... Утре ще ви намеря и ще ви разкажа какво се е случило тук.

Л и с к о. С удоволствие бих останал, но ме е страх. Тук наистина става нещо, което ме плаши.

Д о м б и. Нали казваше, че... не съществуват?

Л и с к о /многозначително/. Е, до, ама го видях с очите си.

М о к с и. Броя до три и ще те оставим на привиденията! /Тръгва./

Л и с к о. Идвам! /Тръгва след Мокси и Димби./ Довиждане.

Д о м б и. Приятни сънища!... Ха-ха-ха!... Лека нощ, деца! /Смее се./

Лиско, Мокси и Димби излизат. Влиза Чими. Върху рамото му е наметнат воала.

Ч и м и /озадачен/. Какво бе, глупаци?... Какво стана? Защо избягаха?

Д о м б и /доволен от станалото/. Браво, Чими! Отлично! Идеално се справи.

Ч и м и. Къде отидоха ония глупаци?

Д о м б и. Беше като истинско привидение. Сега ще ме уважават цял живот.

Ч и м и. Ама къде отидоха глупациите? Само толкоз ли беше?

Д о м б и. Бъди спокоен!

Ч и м и. Не съм спокоен. Къде отидоха?... Проклетиите още не са започнали.

Д о м б и. Да де, ако се върнат, ще станат още работи.

Ч и м и. Сега ще станат главните работи... Сигурен ли си че ще се върнат?

Д о м б и. Бъди спокоен. Винаги са се връщали.

Ч и м и. Тогава защо бягат, като ще се върнат?

Д о м б и. Такива сме. Уплашим се, избягаме, после се съберем, размислим и се връщаме. Приятел в беда не оставяме.

Ч и м и /доволен/. И казваш, ще се върнат, а?

Д о м б и. Бъди спокоен!

Ч и м и. Големи проклетии ще им направим!

Д о м б и /ентузиизиран/, Браво, Чими! /Удря го по рамото./

Ч и м и. Не удряй така. Ще ми изместиш нещо!

Д о м б и /удря го още веднъж/. Браво, Чими!

Ч и м и /който залита/. Ще ми изместиш рамото.

Д о м б и. Беше чудесно!...

Ч и м и. Да видиш кво става нататък!... Ама защо не идват?

Д о м б и. Сега Лиско казва: Не мога да си простя, че избягахме като последните страхливци. А Мокси казва: Напротив. А Димби казва: Добре че избягахме. Домби нека си блъска главата с привиденията.

Разговорът на тримата, които са вече на полянката, до варела.

М о к с и. Не!...

Л и с к о. Ти, Димби?

Д и м б и. Не!

Л и с к о. Тогава ще се върна сам. Разберете, привидения не съществуват. Ние сме се излъгали. Това беше наистина плод на нашето въображение.

М о к с и. Видях го този плод. Къде си чул и видял плод да върви, да се появява и изчезва? А?

Д и м б и. Да, появи се и изчезна.

М о к с и. Къде си видял плод да върви?

Л и с к о. Добре, А Домби?

М о к с и. Какво Домби?

Л и с к о. Така ли ще го оставим?

М о к с и. Да е дошъл с нас. Поканихме го.

Д и м б и, Няколко пъти.

М о к с и. Знам – ще кажеш че никога не оставяме приятеля си в беда. Но той пожела сам. Смееше се. Викаше и се смееше.

Д и м б и. Крещеше от радост.

Л и с к о /тайнствено/. Момчета, този път Домби е в голяма беда. По-голяма отколкото можете да си представите.

Д и м б и. А бе, чул съм че привиденията не са страшни за този, който не го е страх.

Л и с к о. Остави привиденията!... Според мен... Домби е... Ох!... Не го ли забелязахте? Вече не го е страх от нищо.

Д и м б и. Да бе, Лиско! А по-рано беше...

М о к с и. На моменти беше по-страхлив и от мен.

Д и м б и. Наистина, какво стана с Домби?

Л и с к о /изведнъж/. Най-страшното. Нашият обичан приятел е изкукуригал. Само лудият може да не се страхува от такива страшни неща. Не го ли видяхте – спокоен, весел, като... луд.

М о к с и. Добре де, какво да го правим?

Л и с к о. Трябва да се върнем, да си го вземем и да го лекуваме.

М о к с и. Как ще го лекуваш?
Л и с к о. Ще видим. Ще го пускаме от високо, ще го стряскаме, или пък
внезапно ще го заливаме със студена вода докато се събуди.
М о к с и. Не!
Л и с к о. Какво – не?
М о к с и. Не ми се влиза в тази проклета хижа.
Л и с к о. Димби, ти?
Д и м б и. Ох, Лиско... че ще дойда, ще дойда, ама не е там работата. Стига
вече с това приятелство. Омръзва ми вече за някакво си приятелство да треперя и
да влизам по разни ми ти хижи, да спасявам луди хора. И намери кога да полудее!...
Л и с к о. Не знам. Няма да се успокоя, докато не го излекуваме.
Д и м б и. А как ще разберем, че сме го излекували?
Л и с к о. Започне ли да се страхува отново, значи е излекуван.
Д и м б и. Ама и ние сме луди дете влизаме повторно в такива страшни
горски хижи... Мокси, идваш ли?
М о к с и. Мразя ви!...
Л и с к о. Значи идваш.
М о к с и. Вие сте подли твари!... Лиско, чакай, къде ме оставяш сам?
Излизат.
Отново хижата.
Домби и Чими.
Д о м б и. Искам първо да говориш нещо, да ни уплашиш с говорене, а после
да се явиш, само че с нещо черно отгоре и да танцуваш, а след туй да погалиш
Димби по бузката.
Ч и м и. Така ли?
Гали Домби по страната.
Д о м б и. Така.
Ч и м и. Най-много ми се ще да изплаша този проклетник Лиско. Да му се
кача ли на гърба?
Д о м б и. Ще бъде чудесно!
Ч и м и. Ще видиш!... Приготвил съм ти големи изненади.
Д о м б и /смее се/. Проклетии, а?
Ч и м и. Големи проклетии!... А!... Май че са те!
Д о м б и /ослушва се/. Какво ти казах?
Ч и м и /радостно/. Идват!... Сега ще ви направя най-проклетите проклетии!...
Д о м б и. И да го погалиш по бузата. /Смее се./
Чими изчезва.
Влизат Лиско, Мокси и Димби.
Домби продължава да се смее.
Л и с к о. Домби, моля те, не се смей!
М о к с и. Хайде, Домби!... Време ти е.
Д о м б и. За какво?
М о к с и. Да те отведем.
Д о м б и. Защо?
М о к с и. Ще те стряскаме!
Д и м б и. Ще те заливаме с вода,,

Мокси. Ще те пускаме отвисоко. Като си удариш главата, може всичко да ти се намести.

Лиско /внезапно/. Не разговаряше ли с някого?

Домби /съвзема се бързо/. Да... разговарях.

Лиско. Сам ли разговаряше?

Домби. Не.

Лиско. С кого разговаряше?

Домби. Как с кого?... С привидението.

Мокси /кипва, ядосва се/. Домби!...

Домби /учудено/. Какво?

Мокси /много ядосано/. Ти си луд, разбираш ли? Затова се върнахме. Да те спасяваме. Ще те водим да те пускаме отвисоко и да те заливаме със студена вода... Да ти дойде акъла в главата... Ще ми разговаря с привидения!...

Димби. Домби, само такива в твоето положение, разговарят сами.

Домби. Глупости!

Лиско. Добре де, щом си разговарял с привидението, защо не разговаряш и сега?

Домби. Стига да искате... /Извиква./ Привидение, къде си?

Чими /гласът му/. Тук съм.

Домби /след зловещата пауза/. Къде точно?

Чими /гласът му/. Навсякъде.

Домби /към приятелите си/. Видяхте ли? /Към Чими./ Знаеш ли кои са с мен?

Чими /гласът му/. Разбира се... Познавам ги по треперинето.

Домби /към приятелите си/. Засрамете се!... Не треперите! /към Чими/ Как си със здравето?

Чими /гласът му/. Ще видите!

Музика. Някакъв испански мотив. Нещо като танго.

Привидението се появява този път в черно. Носи се пред уплашените зрители в ритъма на тангото, прави познати фигури около четиримата.

Особено интересно става в оня момент, когато танцьорът се приближава до Димби и го погалва по страната.

Тръгва към Мокси.

Мокси /извиква/. Не!... /Привидението обаче се приближава./ Ще те ритна по коляното!... /Привидението спокойно го погалва по ухото. Мокси е загубил ума и дума./ Ох!...

Домби /ръкопляска/. Как хубаво танцува, нали? /мълчание върху музикалния фон./ Чудесно!...

Привидението е вече пред Лиско. Покланя му се, кани го на танц. Прихваща го и го повежда по "дансинга".

Докато продължава този особен танц, Домби продължава да ръкопляска.

Чими /с променен глас/. Танцувате чудесно!

Лиско. Вие сте най-прекрасното привидение, което познавам.

Чими /малко изненадан от спокойния тон на Лиско/. Нима познавате и други привидения?

Лиско. А вие да не се мислите за единствено?

Ч и м и. Вие сте забавен!
Л и с к о. Благодаря.
Ч и м и. Ще танцуваме ли още?
Л и с к о. Защо не?
Ч и м и. Но защо пък да?
Л и с к о. Защото ще ви смъкна мантията и ще ви покажа.
Ч и м и. На кого?
Л и с к о. На глупаците, които мислят, че има привидения
Ч и м и. Лиско, с теб наистина не се излиза на глава.
Л и с к о. Бъди спокоен, Таратаратаратара!... Няма да те издам веднага.
Ч и м и. Сигурен ли си, че ще ме покажеш?
Л и с к о. Да.
Ч и м и. И знаеш ли кой съм?
Л и с к о. Ти знаеш, че знам... Целия ти номер свърни.
Ч и м и. Е тук се излъга. Нали знаеш, че съм способен на големи проклетии.
Л и с к о. Ти си в ръцете ми. Сега ще ти смъкна мантията, за да докажа, че
привидения не съществуват.
Ч и м и /зловещо/. Ха-ха-ха!
Музикален ефект все в ритъма на тангото.
Б у х л ъ о /гласът му/. Ха-ха-ха!...
Този път е наистина зловещо. Тангото гърми. Лиско пуска Чими.
Близо Бухльо, наметнат с наметало на истинско привидение. Танцува
тангото сам.
Д о м б и /трепери/. Чими, ккакво е това?...
Ч и м и. Не знам.
Д о м б и. Нали само ти... такова?... Нали?
Ч и м и. Да.
Д о м б и. А това?
Ч и м и. /също трепери/. Не знам.
Д о м б и. Олеле!...
Л и с к о. Домби, какво има?
Д о м б и. Страх ме е!
Димби извиква и избягва.
/бързо хваща Домби/. Домби, къде?
Д о м б и. Пусни ме!
Л и с к о. Защо?
Д о м б и. Пусни ме!...
Л и с к о. Ще бягаш ли?
Д о м б и. Страх ме е!... Пусни ме... Чими, кое е туй нещо?
Ч и м и. Кое бе, Домби?
Д о м б и. Туй!
Ч и м и. Кое туй?
Д о м б и /разтреперан/. Дето танцува.
Ч и м и. Това ли?
Д о м б и. Да.
Ч и м и. Не знам!

Д о м б и /реве/. Лиско, пусни ме!

Л и с к о. Защо?

Д о м б и. Да избягам!

Да не забравяме, че Бухльо продължава да танцува.

Л и с к о. Защо?

Д о м б и. Страх ме е!... Аз накарах Чими да такава... да... бъде...

Ч и м и /смъква мантията си/. Да бъда привидение!...

Умира от смях.

Бухльо отива при Домби, поглежда го със светещите си очи, прегръща го и го понася да танцуват.

Домби /скимти/. Олеле!... Лиско, моля те!... Мокси, братко, къде си?
/Танцува в ритъма на тангото./ Димби, приятелю, на кого ме оставяш?

Лиско издърпва Чими извън сцената.

Б у х л ь о /както танцува/. Нощта е приятна, нали?

Д о м б и. Дда!

Б у х л ь о. Малко тъжна, но приятна.

Д о м б и. Дадададада.

Б у х л ь о. Виж как танцуват светулките.

Наистина, тъмнината се е изпълнила с десетина светулки, които танцуват около тях и пеят:

Ние сме малки но светим,
ние блестим през нощта,
и от звездите по-ясни
и от звездите по-прекрасни
ние се носим по света.

Нахлуват звуците на "Компарсита", която после отново се превръща в познатото ни танго на светулките и отново прозвучава тяхната песен.

Д о м б и /проплаква/. Всички избягаха.

Б у х л ь о. Да.

Д о м б и. Оставиха ме.

Б у х л ь о. Аха.

Д о м б и. Сам!...

Б у х л ь о. Защо? Нали си с мен?

Д о м б и. Кой си ти?

Б у х л ь о. Привидението.

Д о м б и. Кое привидение?

Б у х л ь о. Истинското.

Да не забравяме, че танцуват.

Д о м б и. Страх ме е!

Б у х л ь о. Знам. Домби. Какво ще стане?

Б у х л ь о. Нищо. Ще те открадна.

Д о м б и. Помoooo!...

Б у х л ь о. Кого викаш?

Д о м б и. Аз си имам приятели. Те няма да ме оставят.

Б у х л ь о. Така ли?

Д о м б и. Помооооо!
Б у х л ь о. Не идват.
Д о м б и. Ще видиш!... Те ме обичат.
Б у х л ь о. Хайде!... /Но все още си танцуват./
Д о м б и. Къде?
Б у х л ь о. Ще те отведа.
Д о м б и. Помооооо!
Б у х л ь о. Никой няма да дойде.
Д о м б и. Напротив!... Винаги идват. Лиско винаги идва Приятели не
оставяме в беда... Лискооооо!
Л и с к о /гласът му/. Каквооо?
Д о м б и /както танцува/. Ела.
Л и с к о /гласът му/. Защо?
Д о м б и. Отвличат ме.
Л и с к о /учуденият му глас/. Кой?
Д о м б и. Привидението.
Л и с к о /гласът му/. Че теб не те е страх!
Д о м б и. Напротив!... Страх ме е, та ще се пукна!
Л и с к о. Така ли? Защо?
Д о м б и. Отвличат ме.
Л и с к о. А преди малко ръкопляскаше.
Д о м б и. Е!...
Л и с к о. И се смееше.
Д о м б и. Лиско, моля те!
Л и с к о. Тогава се смееше!
Д о м б и. Защото знаех кое е привидението.
Л и с к о. Откъде си знаел?
Д о и б и. Аз го поставих. Чими. Да прави проклетии.
Л и с к о. Защо?
Д о м б и. Да си помислите, че не ме е страх.
Л и с к о. Добре де, помислихме си.
Д о м б и. Да, ама туй привидение...
Л и с к о. Какво?
Д о м б и. ...е истинско. Напразно разправяш, че няма привидения. Това
привидение не ме пуска. Иска да ме вземе със себе си.
Л и с к о. Така ли?
Д о м б и. Аха!
Л и с к о. Привидение, ще го вземеш ли?
Б у х л ь о. Да.
Л и с к о. Недей бе.
Д о м б и. А ти казваше, че няма!
Л и с к о. А ти казваше, че има?
Д о м б и. Ами ето го! Държи ме!
Всички зад сцената се смеят.
Излизат и застават край танцуваните.
М о к с и. Домби, здравей!

Домби /примрял от страх/. Здравей, Мокси!
Д и м б и. Домби, здравей!
Д о м б и. Здравей, Димби!
Ч и м и. Домби, здравей!
Д о м б и. Здравей, Чими!... Голяма проклетия стана.
Ч и м и. Не ми говори!... Защо не дойдеш при нас?
Д о м б и. Не ме пуца.
Л и с к о. Помоли му се.
Д о м б и /както танцува, поглежда Бухльо/. Привидение, моля ти се, пусни
ме да отида при приятелите си.
Б у х л ь о. Защо?
Д о м б и. Защото ги обичам. Трябва вече да си ходим.
Б у х л ь о. Не.
Д о м б и. Моля ти се.
Б у х л ь о. Ако ми изпееш песничка. Ще изпееш ли?
Д о м б и. Ами... да изпея.
Б у х л ь о. Хайде.
Д о м б и. Няма ли да ме пуснеш?
Б у х л ь о. Не. Почвай.
Домби отваря уста, но не отронва звук, защото в същия момент е запял
Бухльо.

ПЕСЕНТА НА БУХЛЬО

Бу, бу, бу...
Аз съм бу, бу, бу, бу
Бу, бу, бу...
аз съм точно ОНУЙ,
дето ми светят очите,
очите, очите!
щом се покажат звездите,
звездите, звездите...
Познахте ли сега.
Какво съм аз?

Д о м б и /успокоено и радостно/. Бухалът Бухльо!...
В с и ч к и. – Бравооо! – Позна! – Браво, Домби!
Ръкопляскат.
Л и с к о. Но се уплаши!
Д о м б и. Кой? Аз ли?... Глупости!... Познах го още като се появи.
В с и ч к и. – Ами! – Лъжеш! – Още трепериш!
Смях.
Д о м б и. Ако искате да знаете, вие треперихте повече от мен!
М о к с и. Не е вярно! Домби. Особено ти.
М о к с и. Не е вярно... Защото на нас Чими ни каза.
Д о м б и. Какво ви каза?
М о к с и. Че второто привидение ще бъде Бухльо.
Смях. Ръкопляскания.

Ч и м и /доволен/. Аз никога не правя само една или две проклетии.
М о к с и. Браво, Чима!...
Д о м б и. Направихме си хубаво нощно приключение.
Л и с к о. Приключение с привидение!
Смях. Ръкопляскаат и се заливат от смях.

Мокси /опиянено/. Сега ще смъкна воала на привидението!
Всички. Хайде! – Да го видим! – Хайде, Мокси! – Да видим този Бухльо... – ...който ни изплаши!

Мокси. Сега! /Хваща мантията./ Сега ще ви покажа Бухльо. Този палавник, който ни изплаши!... Този... па-па-па... /Започва да трепери./

Лиско. Хайде, Мокси!

Димби. Чакаме!

Чими. Да видим...

Мокси /уплашено/. Аз си отивам... Лиско идвай с мен!

Лиско. Мокси, какво пак?

Мокси. Ттттова нне е Бу-бу-бу... Бухльо има перушина, а това привидение има козина...

Бързо избягва.

Домби. Това на нищо не прилича!

Избягва.

Димби. И аз!... Домби, чакай ме!

Избягва.

Чими /гледа Лиско/. А ти какво чакаш?

Лиско. Да видя докъде ще ти стигнат проклетите!

Чими. Страх ли те е?

Лиско. Да.

Чими. Но не бягаш. Инат си.

Лиско. Чакам да видя и тази проклетия.

Чими. Моите проклетии никога не са една или две. Страх ли те е?

Лиско /трепери/. Признавам.

Чими /победоносно/. Е, щом признаваш... Признаваш ли се за победен?

Лиско /трепери/. Признавам се.

Чими. И признаваш, че съм по-голям проклетник от тебе?

Лиско. Признавам!

Чими. И по-умен?

Лиско. Да.

Чими. Изобщо – признаваш и се предаваш?

Лиско. Да.

Чими /триумфално/. Тогава – да ти кажа!... Ние с Домби се споразумяхме да ви изплашим. Решихме да се превърна в Привидение. Добре, но после си казах: а бе, Чими, щом правиш проклетия, защо не вземеш да направиш и втора проклетия – та да изплашиш и самия Домби. И така, измислих и второто привидение – Бухльо!... Добре, но после си викам, защо да не направя и третата проклетия – да помислите че привидението е Бухльо, пък да не излезе Бухльо...

Лиско /трескаво/. Браво, Чими!

Чими /триумфиращо/. И вместо Бухльо, поставих под воала Заю.

Лиско /изненадано/. Заю?... И всички тук се изплашихме от Заю?

Чими /радостно/. Да!... Изпотръшкахте се от страх. /Примира от смях./
Домби, ела!... Димби, Мокси, елате!

Мокси /гласът му/. Лиско, какво има?

Лиско. Елате и се засрамете!... Привидението е бил Заю.

Всички се връщат, за да видят как Чими се смее доволно.
Мокси. Значи, това е Заю?
Домби. Ох!
Димби. Проклет да си, Чими!
Мокси, Да го видим тоя Заю!
Чими /през смеха си/. Заю, покажи се!
Привидението изръмжава зловещо.
Чими /озадачено/. А!
Привидението изръмжава повторно.
Чими. А!
Привидението изръмжава силно.
Чими. Това не е Заю!... Бягайте!
Избягва. В настъпилата суматоха и олелия избягват Домби, Димби и Мокси.
Лиско. Благодаря ти, Шаро!
Шаро. Няма защо. /Смъква мантията си./
Лиско. С това исках да докажа, че привидения няма и да уплаша тези, които исках да ни уплашат.
Шаро. Голяма проклетия направи на Чими.
Лиско. Благодарение на теб.
Заю /показва се/. Но и на мен... Защото, Лиско, ако не ти бях казал, че Чими ме готви за привидение...
Лиско. Моля ти се... Благодаря ти!
Заю. Но ти как се сети да ме смениш със Шаро?
Шаро. Там е работата!... Тоя глупав Чими решил да надлъже Лиско.
Заю /провиква се/. Хей, глупациии, къде сте?
Димби /влиза/. Тук сме.
Домби /влиза/. Да не мислите, че не знаех...
Мокси /влиза/. Вятър знаеше! Аз поне си признавам, че ме е страх... Нали, Лиско?
Лиско. Това ти харесвам, Мокси. Че си признаваш.
Шаро. Но хубаво приключение ви направих, а?
Лиско. Чудесно нощно приключение!
Димби. С привидение!
Мокси. Три привидения!
Смят се.
Дочува се жален глас.
Чими /гласът му/. Помооооц!... /Пауза./ Помооооц!...
Лиско. Тихо!...
Домби. Кой вика?
Лиско. Това е гласът на Чими.
Чими /жално/. Помооооц!...
Лиско /тревожно/. Бързо!... След мен!
Излизат.
Полянката с варела.
Приближават се: Лиско, Мокси, Димби, Домби, Заю и Шаро.

Ч и м и /гласът му от варела/. Помооош!
Л и с к о /учудено/. Чими, ти ли викаш?
Ч и м и /гласът му/. Да.
Л и с к о. Къде си?
Ч и м и /гласът му/. Във варела.
Л и с к о. Къде?
Ч и м и /ядосано/. Във варела!... Отново се набутах и не мога да изляза!...
Л и с к о. И пак ще трябва...
Д о м б и. ...да го спасяваме...
М о к с и. ...както някога.
Л и с к о. Защо си влязъл там?
Ч и м и /ядосано/. В бързината!... Бягах и влязох... От страх А бе, Лиско,
какво беше онова, което трябваше да бъде Заю?
В с и ч к и. Шаро!
Ч и м и. Защо? Аз бях поставил там Заю.
Л и с к о. Да, ама аз смених Заю със Шаро?
Ч и м и. Защо?
Л и с к о. За да ти направя проклетия.
Ч и м и. Лиско, моля ти се, ще ме спасиш ли?
Л и с к о. Да го спасяваме ли?
Г л а с о в е. – Какво да правим!
– Ще го спасяваме, разбира се.
– Винаги го спасяваме.
– И винаги от варела.
– Ходи къде ходи и...
– ...все във варела!
– Все там се натиква.
Л и с к о. Димби, Домби... Бързо!...
Д и м б и. Какво?
Л и с к о. Маркуча!
Димби и Домби излизат и се връщат с края на маркуча. Всички започват да пеят песента за водата:

Водата, водата, водата -
най-хубавото нещо на света!
От нея няма нищо по-красиво,
най-лесното, най-нежното, игриво -
водата е душата на света!
А, а, а!
Водата е душата на света!

Докато пеят, работят, качват се един върху друг, натикват края на маркуча в дупката на варела.

Л и с к о. Пуснете водата!... Димби, пусни водата!

Д и м б и. Сега!... Излиза.

Отново песента за водата.

Млъкват да чуят песента този път от устата на Чими.

/Това си е неговата песен./

Ч и м и. Охаа!... Хубава вода!... Изкачва ме нагоре!... /Отново пее./ Хубава вода!...

Всички пеят.

Цялото им внимание е насочено към горната част на варела.

Чими /радостно/. Идвааа!... Пристигаа!... Хайдееее!.. /Кацва върху варела./ И какво?... Пак ме спасихте!... Защото сте глупаци! /Слиза долу и тръгва да си върви./ Аз ви уплаших, а вие ме спасихте!... Ха-ха-ха!

Л и с к о. Много ни уплаши!

Шаро изръмжава.

Ч и м и. Олелее!...

Избягва.

Смях и рцкопляскане.

Г л а с о в е. – Хубаво приключение!

– Нощно приключение!

– С привидение!

– Привидения!

Актьорите се показват наметнати с мантии на привидения и пеят песента за ...шегата.

Шегата, шегата, шегата -
най-хубавото нещо на света!
От нея няма нищо по-красиво,
най-палавото, шашаво, игриво -
шегата е душата на света.
А, а а!
Шегата е душата на света!

Край

